

Ο ΤΡΕΛΛΟΣ

ΕΙΣ τὴν ἀπόκεντρον ἐκείνην τῶν Ἀθηνῶν συνοικίαν, ὁ «μπάρμπας», ὅπως ἐκαλεῖτο συνήθως ὁ τρελλός μας, ἡγαπᾶτο ὑπὸ τῶν παιδιῶν καὶ ἦτο ὁ προστατευόμενος τῶν γυναικῶν. Καὶ ὁμολογουμένως οὐδέποτε εὖνοια ἀπενεμήθη τοσούτω δικαίως, διότι ὁ τρελλός ἐλάτρευε τὰ παιδιά καὶ ὑπεχρέου διὰ τῶν ὑπηρεσιῶν του τὰς ἀφελεῖς οἰκοδοespoίνας. Αἱ παιδιαὶ τῶν νὺν καὶ τὸ τοικοκυριὸ τῶν δὲ πλέον ἢ ἅπαξ ἀπῆλθον τὴν ἀντίληψιν τοῦ πάντοτε προθύμου τρελλοῦ, ὅστις ποτὲ δὲν περιέμενε νὰ τῷ ἐπαναληφθῶσιν αἱ παρακλήσεις. Διὰ τὰς βαρεῖας μετακομιστικὰς ἐργασίας τῆς οἰκίας καὶ ἰδίᾳ διὰ τὴν ὕδρευσιν, ὁ τρελλός ἦν ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ σπουδαιότατος παράγων τῆς οἰκιακῆς οἰκονομίας τῶν πτωχοτέρων, οὐχὶ δὲ σπανίως οἱ ἀραιοὶ διαβάται τὸν ἔβλεπον ἀποθέτοντα χαμαὶ τὴν πελωρίαν του λάγηνον ἢ τὸν κόφινον ἵνα κυρτωθῇ καὶ βαδίξῃ τετραποδητεὶ φέρων ἐπὶ τῶν ὤμων του δύο ἢ τρία παιδιά ἀναστατοῦντα τὴν ἔρημον ρύμην διὰ τῶν γελώτων καὶ τῆς θορυβώδους ἱππηλασίας των.

Ἦν ἄλλως τε ἐκ τῶν μειλιχίων καὶ ἡμέρων ἐκείνων παραφρόνων, οἵτινες ἐμπνέουσιν μᾶλλον συμπαθῇ οἶκτον ἢ φόβον. Αἱ ἐκδηλώσεις τῆς φρενοβλαθείας του ἦσαν κυρίως γέλωτες ἄκαιροι καὶ παταγῶδεις, ἐκρηγνύμενοι ἄνευ ἀφορμῆς καὶ κινοῦντες ἀκουσίως τὴν ἱλαρότητα πλὴν καὶ τὸν οἶκτον τῶν ἀκροατῶν του. Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ὁ Δημόκριτος οὗτος τῶν ψυχώσεων ἐμυκτήριζεν ἄσυνειδήτως τὸ φρικῶδες μοιραῖον, ὅπερ τὸν εἶχε καταντήσει εἰς τὴν ἀξιοθρήνητον ἐκείνην βαθμῖδα τῆς ἀνθρωπίνης περιωπῆς.

Κατὰ τὰ ἄλλα ὅμως ὁ τρελλός μας ἦν ὁ πρᾶντερος καὶ ἀγαπητότερος ὄλων τῶν παραφρόνων τῆς ὑψηλίου.

Ὑπεμείνησκε οἰκίαν ἡρειπωμένην ἐκ πυρκαϊᾶς, διὰ τῶν χαϊνόντων τῆς ὁποίας παραθύρων διακρίνει τις ἀπὸ τῆς ὁδοῦ τὸν γλαυκὸν οὐρανόν.

Ἄπαξ μόνον ἡ φρενοληψία τοῦ αὐτῆ ἐξεδηλώθη ὑπὸ περιστάσεως ὅλως τραγικᾶς. Ἐξεφέρετο ὁ νεκρὸς ἐξαετοῦς νηπίου καὶ ἡ ταπεινὴ πομπὴ διήρχετο ἀπὸ μικρᾶς τριόδου εἰς ἣν τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀφικνεῖτο ἐξ ἄλλης ὁδοῦ ὁ τρελλὸς βαστάζων ἐπὶ τῶν ἀθλητικῶν τοῦ ὤμων τὴν αἰώνιον στάμναν τοῦ. Ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ ἐντὸς λευκοῦ φερέτρου ἐκκομιζομένου ἀγγέλου ὁ τρελλὸς ἔστη ἀποτόμως ὥσπερ ἀπολιθωθείς· οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἠϋρύνθησαν, τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ συνεσπάσθησαν, ἑλαφρὸς νευρικός κλόνος συνετάραξε τὰ μέλη τοῦ· ὅσοι προέφθασαν νὰ τὸν παρατηρήσωσι τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐνόμισαν ὅτι διέκριναν ἐπὶ τῆς μορφῆς τοῦ τὴν ἀόριστον ἀλλὰ τρομερὰν ἔκφρασιν φρικώδους ψυχικῆς κρίσεως. Ἐν τῇ πρὸ πολλοῦ λιμναζούσῃ μέχρι σήψεως διανοίᾳ ἐκείνῃ ἐξερρήγνυτο αἰφνίδιος τρικυμία, μία τῶν φοβερῶν ἐκείνων καταιγίδων τῆς ἡθικῆς ὑπάρξεως, αἵτινες δύνανται δρῶν μεγαλοφυΐας νὰ ἐκρρίζωσωσιν ἄρδην. Αἰφνης ὁ τρελλὸς ἔρριψε βιαίως χαμαὶ τὴν λάγνην μετὰ πατάγου κατακερματισθεῖσαν καὶ ἐτράπη εἰς φρενητιώδη φυγὴν, βάλλων φρικώδη καγχασμόν, ὀρθώσαντα τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς τῶν εὐσεβῶν γυναικῶν, αἵτινες ἐπὶ τῆς φλίας ἐσταυροκοποῦντο.

*
*

Ὁ τρελλὸς ἐκεῖνος ἦτο ἄλλοτε τίμιος καὶ φιλόπονος ἐργάτης κερδίζων διὰ τοῦ ἰδρώτος τοῦ τὸν ἄρτον τῆς οἰκογενείας τοῦ. Ποτὲ ἰδρῶς γλυκύτερος δὲν ἔρρευεν ἐπὶ ἐντιμοτέρου μετώπου, ποτὲ μόχθοι καὶ δυσχέρειαι δὲν ἔλαχον εἰς εὐτυχεστέραν ὑπαρξίν.

Ὁ Μιχαὴλ ἐργαζόμενος, μοχθῶν, ταλαιπωρούμενος, οὐδέποτε εἶχεν ἀνοίξει τὰ χεῖλη ἢ πρὸς τὸ ἄσμα καὶ τὸν γέλωτα. Εἶνε τόσον ἀληθὲς ὅτι ἡ ἡθικὴ εὐτυχία εἶνε αἰγίς ἰσχυρὰ καθ' ὅλων τῆς πενίας τῶν δυσπραγιῶν.

Καὶ εἶχε λόγους νὰ εἶνε εὐχαριστημένος ἐκ τῆς τύχης τοῦ ὁ ἀγαθὸς ἐργάτης· εἰς τὸν πενιχρὸν τοῦ οἰκίσκου ἔλαμπεν ἡ εὐλογία τοῦ ἀγαθοῦ Θεοῦ ὑπὸ τὴν ὡραίαν καὶ γλυκεῖαν μορφήν νεαρᾶς συζύγου καὶ ἐπὶ τῆς ξανθῆς κεφαλῆς ἐνὸς χαριτωμένου μικροῦ, ζώσης εἰκόνας τῆς ἀρρενωπῆς τοῦ πατρὸς καλλονῆς καὶ τῆς μητρικῆς χάριτος.

Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἡ οἰκογένεια δὲν ἔπλεεν εἰς τὸ περιττόν· ὑπῆρχον μάλιστα ἀτυχεῖς ἡμέραι καθ' ἃς τὸ ἄσμα ἐπάγωνεν εἰς τὰ χεῖλη τοῦ πατρὸς καὶ ἐξηφανίζετο τὸ μειδίαμα ἀπὸ τῆς μορφῆς τῆς συζύγου· ἡ τραχεῖα τοῦ βιοπορισμοῦ μηχανὴ ἐξετροχιάζετο ἐπ' ὀλίγας ἡμέρας, ὁ ἐργάτης ἔμενεν ἄνευ ἐργασίας καὶ εἰς τὸ μαγειρεῖον ἢ χύτρα ἔπαυε τὸν παρήγορον ῥόγχον τῆς.

Κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας ἡ οἰκογενειακὴ εὐθυμία κατεστάλαζεν εἰς τοὺς δύο ροδαλοὺς γελασίνοους τῶν παρειῶν τοῦ παιδίου ἢ εἰς μίαν ἡλιακὴν ἀκτῖνα, ἣτις, διεισδύουσα ὑπὸ τὴν ταπεινὴν ἐκείνην στέγην, ἔφερε μὲν τὸ φῶς ἀλλ' ἀπεκόμιζε ριπὴν ἐλπίδος ἢ φράσιν σιωπηλῆς προσευχῆς ἐκεῖ ἄνω εἰς τὸ λευκὸν στερέωμα.

Ἄλλ' ὅταν ἡ αὖριον ἦτο ἐξησφαλισμένη τὰ πάντα ἦσαν ρόδινα, φωτεινά, γελόεντα. Ὁ Μιχαὴλ τότε ἦν ὁ μακαριώτερος τῶν θνητῶν, ἡ σύζυγος ἡ ὀλβιωτέρα τῶν μητέρων καὶ τὸ μικρὸν ὁ χαριέστερος ἐρωτιδεὺς ἐξ ὧν ποτε ἐπετεύγισαν ἐπὶ τῶν ἀνθέων καὶ ὑπὸ τὸν ἥλιον.

Μάτην ἀγωνίζονται οἱ μυθιστοριογράφοι νὰ παραστήσωσι τὸν ἔρωτα, τὴν ἀφοσίωσιν καὶ τὴν στοργὴν ὡς λικνιζόμενα κατὰ προτίμησιν ἐπὶ βελούδου καὶ τριχάπτων ἢ ὑποθαλπόμενα ἐν τῇ ἀμερίμῳ ραστώνῃ ἀβδρودιαιτοῦ εὐμαρείας. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι εἰς τὰς καρδίας, ἐν αἷς ἡ ἐργασία κυκλοφορεῖ ζωηρότερον τὸ αἶμα, ἀναπτύσσονται ἐνίοτε αἱ υἱέστεραι ἐκφάνσεις τῆς ἠθικῆς καὶ αἰσθηματικῆς τοῦ ἀνθρώπου δράσεως.

Ὁ Μιχαὴλ ἡγάπα τὴν σύζυγόν του καὶ ἐλάτρευε τὸ τέκνον του. Ἦτο μία τῶν σπανίων ἐκείνων ἀφοσιώσεων, ἐξ ὧν ἀναθρώσκει συνήθως ὁ ἥρωϊσμός καὶ ἐκκολάπτεται ἡ ὑψηλότερα αὐταπάρνησις. Ἡ στοργὴ εἶχε τοσοῦτον βαθέως ἐρριζωθῇ ἐν τῇ καρδίᾳ του, ὥστε διὰ νὰ δοκιμάσῃ τις νὰ ἀποσεῖσῃ ταύτην ἔδει νὰ ἀποσπάσῃ τὴν καρδίαν του. Χαρακτὴρ ἀδαμάντινος λανθάνων ὑπὸ τὸν πηλὸν τῆς ἀφανείας καὶ τῆς πτωχείας, ἀλλ' ἀρκούντως στιλπνὸς ὅπως φωτίζη τοὺς περὶ αὐτὸν τοῦλάχιστον.

Σχεδὸν ἔκλαυσέ ποτε ὅταν τὸ τέκνον του τῷ ἐζήτησεν ἄθυρμα ὅπερ δὲν ἠδύνατο νὰ ἀγοράσῃ. Ἐάν ποτε ἐμεμψιμοίρει κατὰ τῆς τύχης του ἦν ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ ἱκανοποιῇ τὰς ἐπιθυμίας τῶν δύο εἰδώλων του.

Αὐτός, ὁ χριστιανικώτερος τῶν εἰδωλολατρῶν, εἶχε στήσει τὰ προσφιλῆ του παλλάδια πρὸ τοῦ θερμότερου τῶν βωμῶν, τῆς καρδίας του, καρδίας τιμίας, ἀδόλου, ἀγρίας ἐν τῇ ἀφοσιώσει, ἀλόγου πολλάκις ἐν τῇ στοργῇ.

Δὲν ἐγνώριζε δύο ὄψεις τῆς ζωῆς· ἡ ζωὴ δι' αὐτὸν ἦτο ὅρος ἀφηρημένος καὶ ἀρνητικὸς· ὁ θετικὸς ἐνέκειτο ἐν τῷ ἀγαπᾶν.

..

Μίαν ἡμέραν, — οὐχὶ νεφελώδη, οὐχὶ μαύρην, τούναντίον λίαν ἡλιαυγῇ καὶ φαιδράν, — ὁ Μιχαὴλ ἐπέστρεψεν οἴκαδε τὴν μεσημβρίαν.

Τὴν φορὰν ταύτην ὅμως ὁ ἐργάτης ἐβάδιζε κεκυφὼς καὶ σύν-

νους. Ὁμοίαζε πρὸς ἄνθρωπον ὃν πρό τινας συνήντησε καὶ ἔχαι-
ρέτισε καθ' ὁδὸν ἢ δυστυχία. Καὶ γνωρίζετε πόσον ὀδυνηραὶ εἶνε
τοιαῦται συναντήσεις.

Ἀπὸ δύο περιπτου ἐβδομάδων ἡ χαρὰ εἶχεν ἐξατμισθῇ ἀπὸ τῶν
ρωγμῶν τοῦ οἰκήματος, πτοηθεῖσα ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει τοῦ ἀπο-
τροπαίου φάσματος τῆς νόσου. Μήτηρ καὶ τέκνον εἶχον συγχρό-
νως προσβληθῇ ὑπὸ τῆς ἐπισκηψάσης τὸ ἔτος ἐκεῖνο ἐν Ἀθήναις
ἐπιδημίας. Τὸ μαστίγιον τῆς μοίρας εἶχε πολὺ λησμονηθῇ ὑπὸ
τὰς δοκοὺς τοῦ ὑποστέγου καὶ ἦτο καιρὸς νὰ ἀκουσθῇ ὁ ἀπαί-
σιος κροταλισμὸς του.

Δὲν ἄρκεῖ τις νὰ στερεῖται, ὑγιαίνων καὶ εὐτυχῶν, πρέπει καὶ
νὰ ὑποφέρῃ, καὶ εἶνε, βλέπετε, πολὺ πεζὴ ἡ τραγωδία τοῦ βίου
ὅταν δὲν τῇ ἐπιφυλάσσεται ὁ στέφανος τοῦ μαρτυρίου.

Ὁ Μιχαὴλ ἡσθάνθη τι ὡς παγερὰν καταιώνησιν ἐπὶ τῆς ὑπάρ-
ξεώς του ὅτε εὐρέθη ἀπέναντι τῆς ἀπροόπτου ἐκείνης ἐπιδρομῆς.
Ἡ ἀσθένεια εἶνε πολλάκις διασκέδασις διὰ τοὺς πλουσίους, ἀλλ'
εἶνε ἡμῖς θάνατος δι' ὅσους δὲν ἔχουσι τὴν ἄνεσιν τῆς νοση-
λείας καὶ τὴν παραμυθίαν τῆς εὐπορίας.

Ἐπὶ δύο ἐβδομάδας ὁ ἀτυχὴς ἐργάτης ὑπεβλήθη εἰς τρομερὰς
δοκιμασίας, αὐξούσας καθ' ὅσον προέβαινεν ἡ νόσος τῶν προσφι-
λῶν του ὄντων. Αἱ ἐπισκέψεις τοῦ ἱατροῦ, πληρονόμεναι ἐκ τοῦ
ὕστερήματος, ἀπέληξαν εἰς τὸ νὰ καθορισθῶσιν ἐπιστημονικώτερον
ἴσως ἢ ἐξέλιξις τῆς νόσου καὶ αἱ ἐνδείξεις τῆς θεραπείας, ἀλλ' ἡ
ἐπὶ τὸ βέλτιον τροπὴ καθίστατο ὁσημέραι προβληματικὴ. Ὁ
Μιχαὴλ, ἀποτεθαρρηκῶς καὶ περίλυπος μέχρι δακρύων, ἐπέτα
ἀπὸ τοῦ ἐργοστασίου εἰς τὴν κλίνην τῶν ἀσθενῶν του καὶ ἀπὸ
ταύτης εἰς τὸ ἔργον του, διψῶν νὰ ἀντλήσῃ ἐλπίδα ἀπὸ τῆς
οἰκίας του καὶ θάρρος ἀπὸ τῆς ἐργασίας του· ἀλλ' ἀμφοτέρω ἐξέ-
λειπον βαθμιαίως ἀπὸ τῆς καρδίας του.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην παραδόξως ὁ Μιχαὴλ ἦν ἐμπλεὺς ἀγα-
θῶν ἐλπίδων. Κάτι τι τῷ ἐπιθύριζεν ἐντὸς ὅτι ἡ φρικώδης ἀνη-
συχία του ἔμελλε τέλος νὰ λάβῃ πέρας. Καὶ ἡ ἀσθένεια, ὡς ὅλα
ἐν τῷ κόσμῳ, θὰ εἶχε τέλος καὶ τὸ τέλος τοῦτο οὐδέποτε τὸ
ἐφαντάζετο ἄλλοιόν ἢ ὡς ὑγείαν καὶ ζωὴν.

Εἰς ἐπίμετρον ὁ ἐργοστασιάρχης του τῷ εἶχε προκαταβάλει
μέρος τοῦ ἐπιόντος μισθοῦ του, καὶ ὁ ταλαίπωτος Μιχαὴλ μὲ
τὰ χρήματα εἰς τὸ θυλάκιον μικροῦ δεῖν ἡρώτα ποῦ ἐπώλουν
υγείαν διὰ νὰ ἀγοράσῃ.

Ὅταν ἔφθασε πρὸ τῆς οἰκίας του παρετήρησεν ὥσει ἀσυνήθην
τινὰ κίνησιν, εἰς ἣν κατ' ἀρχὰς δὲν ἔδωκε προσοχήν. Γυναῖκες

τινες γείτονες εἰσῆρχοντο καὶ ἐξήρχοντο μὲ στυγνὸν τὸ ἦθος καὶ δακρύβρεκτα τὰ ὄμματα.

Ὅπισθεν τῆς γειτονικῆς θύρας μία γραῖα ἤκουετο λέγουσα:

— Τὴν κακομοῖρα! νὰ μὴ τὴν προφύλῃ ὁ καυμένος ὁ ἄνδρας της! ἅμα εἶδε ποῦ ξεφύχῃσε τὸ παιδί πάγει καὶ αὐτὴ θαρρεῖς κ' ἡ ψυχὴ της περίμενε νὰ πετάξῃ μαζὶ μὲ τ' ἀγγελοῦδι.

Ὁ Μιχαὴλ δὲν ἤκουσε περισσότερα. Ὄρμησε καὶ δι' ἐνὸς ἁλματος εὐρέθη εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ἀσθενοῦς, ἣτις ἦτο πλέον νεκρά, ἐναγκαλιζομένη τὸ ἄπνουν τέκνον της.

Ὅ,τι συνέβη τότε μεταξὺ τῶν τεσσάρων ἐκείνων τοίχων εἶνε ἀδύνατον καὶ φαντασία Σαιξπήρειος νὰ χρωματίσῃ Ὑπάρχουσι τρωγωδίαι ζοφεραὶ καὶ μεγαλοπρεπεῖς, ὧν τὴν αὐλαίαν αἶρει τὸ μοιραῖον καὶ καταπετάννυσιν ὁ Θεός. Ἐν ταῖς σκηναῖς ἐκεῖναις μὴ ἀναζητήσητε λεπτομερείας, μὴ λεπτολογήσητε ἐπὶ γραμμῶν καὶ λέξεων. Εἶνε πολὺ τολμηρὸς ὁ ζωγράφος ὁ θέλων νὰ ἀπεικονίσῃ τὸν κεραυνὸν ἢ νὰ συλλάβῃ ἐπὶ τῆς ὀθόνης τὰς ἀστραπιαίας παραλλαγὰς τῶν χρωμάτων τοῦ ὠκεανοῦ κατὰ τὰς μεγάλας τρικυμίας.

.....

.....

Ἀόριστον μειδίαμα ἐπλανᾶτο ἐπὶ τῶν ὠχρῶν χειλέων τῆς νεκρᾶς καὶ αἱ λιπόσαρκοι ἐκ τῆς νόσου χεῖρες της ἐβλίθον εἰσέτι ἐπὶ τοῦ στήθους της τὴν ὠραίαν ξανθὴν τοῦ Χερουβεὶμ της κεφαλὴν, ἀφ' ἧς αἱ ὀδύνη καὶ ὁ θάνατος δὲν ἴσχυσαν νὰ ἀφαιρέσωσι τὴν χάριν τῆς παιδικῆς ἡλικίας.

Ὁ Μιχαὴλ ἔστη πρὸ τῆς κλίνης ἄναυδος, ἀκίνητος, ἀπολελιθωμένος πρὸ τῆς διπλῆς ἐκείνης καὶ κεραυνοδόλου καταστροφῆς, ἔμεινε μὲ τὰς χεῖρας ἡλιθίως ἐσταυρωμένας ὡς ἄνθρωπος ὅστις καταλείπει δύο ἀκμαῖα δενδρύλλια καὶ ἐπανευρίσκει εἰς τὴν θέσιν των δύο δαυλοὺς ἡμικαύστους καὶ ἀποτεφρωθέντας.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀπὸ τῆς ἀπέναντι οἰκίας ἤκούσθησαν οἱ παῖδοι τόνοι βιολίου ἀναχρούοντος χορευτικὸν μέλος. Μελομανῆς τις φοιτητὴς ἀποσυρθεὶς εἰς τὴν συνοικίαν ἐκείνην καὶ κατοικῶν ἀπέναντι ἤρχιζε τὴν καθημερινὴν του ἄσκησιν.

Οὐδέποτε φρικωδεστέραν ἀντίθεσιν πραγμάτων ἐφώτισεν ἡ ἡμέρα ὁ σαρδόνιος τῆς ἐπομένης γέλως δὲν θὰ ἀντήχῃ μᾶλλον ἀπαισίως τῶν ἱλαρῶν ἐκείνων τόνων. Ἡ βαρβιτωδία ἐκείνη ἦν ἡ σκληρωτέρα εἰρωνεία ἣν τὸ σεσηρὸς τοῦ μοιραίου μειδίαμα ἀπεκάλυψεν.

Ὁ τλήμων ἐκινήθη νὰ κλαύσῃ ἡσθάνθη κῦμα λυγμῶν ἀνελ-

θὸν εἰς τὸν λάρυγγά του καὶ χειμάρρους δακρύων ὑπὸ τὰ βλέφαρά του· ἀλλὰ καὶ οἱ μὲν καὶ τὰ δὲ ἐπάγωσαν αἰφνιδίως. Συνέβη τι ἐκεῖ ἔνδον ὡς αἱ ἀπότομοι κρυσταλλώσεις τῶν ὠκεανῶν. Δὲν ἀντιμετωπίζονται ἀποινεῖ τοιαῦται λαίλαπες.

Αἶφνης τὰ χαρακτηριστικὰ του διεστάλησαν ἀπαισίως· τὸ ὄμμα του ἀπὸ ὑαλώδους καὶ ἀπλανοῦς κατέστη βλοσυρόν· φρίκίσις διέδραμε τὰ μέλη του καὶ ἔρρηξε γέλωτα τρομερόν, σπαρταζικάρδιον.

Ἦτο τρελλός!

Καὶ ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν καθ' ἣν πρὸ τῶν ἐπτοημένων γυναικῶν ἐτρέπετο εἰς φυγὴν ὁ παράφρων καγχάζων, τὸ βιολίον τοῦ φοιτητοῦ ἤρχιζε τὴν δευτέραν στροφὴν τοῦ βάλε.

Ἐν Ἀθήναις, Ἰούλιος 1890.

ΑΛΕΞ. Γ. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ

ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ ! ΩΡΑ ΣΟΥ ΚΑΛΗ !

ΦΟΥΡΤΟΥΝΙΑΣΕΝ ἡ θάλασσα κ' ἐδουρκωθῆκαν τὰ βουνά !
Εἶνε βουβὰ τ' ἀηδόνια μας καὶ τὰ οὐράνια σκοτεινά,
κ' ἡ δόλια μου ματιὰ θολή—
παιδί μου ! ὦρα σου καλή !

Εἶνε φωτιὰ τὰ σπλάγχχνα μου, καὶ τὸ κορμί μου παγωνιά,
σαλεύει ὁ νοῦς μου σὰν δένδρι ποῦ στέκ' ἀντίκρυ ἔς τὸν χιονιά,
καὶ εἶνε ξέδαθο πολὺ—
παιδί μου ! ὦρα σου καλή !

Βοίζει τὸ κεφάλι μου, σὰν τοῦ χειμάρρου τὴ βοή !
λιποθυμᾷ ἡ καρδοῦλα μου, καὶ μοῦ ἐκόπηκ' ἡ πνοή,
ἔς τὸ ὑστερνό σου τὸ φιλή—
παιδί μου ! ὦρα σου καλή !

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ